

КАТАСТРОФА 5 СЕРПНЯ 2026 РОКУ: ПОЛІТИКО-ПРАВОВИЙ, ЕКОНОМІЧНИЙ І ВІЙСЬКОВО-СТРАТЕГІЧНИЙ АНАЛІЗ СИСТЕМНОЇ КРИЗИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Віктор БЕДЬ,

доктор богословських наук, доктор юридичних наук, професор,
народний депутат України першого скликання,
голова Всеукраїнського товариства борців за незалежність України у XX столітті.

м. Ужгород
6 серпня 2026 року

ВСТУП І ГЕОПОЛІТИЧНИЙ КОНТЕКСТ

Трагічні події ночі з 4 на 5 серпня 2026 року в Києві та Київській області — масований комбінований удар по цивільній, транспортній, виробничій і логістичній інфраструктурі, знищення низки складських та розподільчих комплексів, а також криваве ураження залізничної станції у Броварському районі — стали однією з найтяжчих атак на столичний регіон за останній час. За офіційними повідомленнями загинули 17 людей, ще 44 постраждали. Основними цілями удару були складські приміщення цивільних підприємств, інфраструктура та залізничний об'єкт.

Це не просто черговий акт варварського воєнного терору з боку московсько-російського агресора. Це рубіжна подія, яка оголила критичну вразливість українського тилу, недостатність його протиракетного прикриття, небезпечну концентрацію стратегічних товарних запасів, недосконалість цивільного захисту та відсутність цілісної державної політики забезпечення економічної стійкості в умовах затяжної війни.

На тринадцятому році російсько-української війни та п'ятому році повномасштабної агресії Російської Федерації проти України держава вже не має права й надалі ставитися до захисту логістичної інфраструктури, приватного капіталу, виробничих потужностей, а найголовніше — життя і безпеки цивільних працівників як до другорядного питання. Склади, розподільчі центри, транспортні вузли, митні термінали та підприємства торгівлі — це не периферія оборони. Це економічна кровоносна система держави, яка забезпечує населення товарами, підтримує зайнятість, формує податкові надходження та фінансує обороноздатність країни.

Як народний депутат України першого скликання, який стояв біля витоків відновлення державної незалежності України, правознавець, богослов і голова Всеукраїнського товариства борців за незалежність України у XX столітті, вважаю своїм громадянським, патріотичним і моральним обов'язком подати безкомпромісний, системний та прогностичний аналіз цієї трагедії.

Україні потрібна гірка, але чесна правда. Без точного діагнозу неможливо зберегти українську державність, її незалежність і суверенітет, захистити контрольовану Україною територію, не відмовляючись від законних прав на тимчасово окуповані землі, та зупинити катастрофічне виснаження національного потенціалу.

ТРАГЕДІЯ ЛЮДСЬКИХ ВТРАТ: КРИВАВА ЦІНА АГРЕСІЇ ТА ПРОВАЛІВ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ

Будь-який відповідальний аналіз має починатися з найвищої соціальної цінності, визначеної статтею 3 Конституції України, — людини, її життя, здоров'я, честі, гідності, недоторканності та безпеки. Конституція прямо встановлює, що держава відповідає перед людиною за свою діяльність, а утвердження і забезпечення прав та свобод людини є її головним обов'язком.

За уточненими даними, внаслідок атаки на Київ і Київську область загинули 17 людей, ще 44 дістали поранення. У столиці загинула 60-річна жінка, були поранені цивільні громадяни, зокрема водій бригади екстреної медичної допомоги. На Київщині найбільших людських втрат зазнав Броварський район.

Трагедія на залізничній станції

У селі Квітневе внаслідок ракетного удару по території залізничної станції загинули вісім людей, ще троє були поранені. За повідомленням районної державної адміністрації — районної військової адміністрації, загиблі перебували на станції та чекали на потяг. Люди опинилися просто неба під час балістичної атаки, не маючи реальної можливості швидко дістатися належно обладнаного укриття.

Ця трагедія вимагає відповіді на конкретні запитання: чи існувало біля станції доступне укриття; чи було організовано негайне припинення посадки та перебування пасажирів на відкритій платформі; чи отримали працівники залізниці чітку команду щодо евакуації людей; чи були синхронізовані сигнали балістичної загрози з диспетчерським керуванням рухом потягів?

Без установлених відповідей на ці запитання будь-які запевнення про нібито належне функціонування цивільного захисту залишатимуться беззмістовними.

Загибель людей на складських і логістичних об'єктах

У селі Перемога внаслідок удару по складських приміщеннях підприємства загинули двоє людей, ще восьмеро були поранені. У Бучанському районі після ракетних ударів по складських комплексах загинули п'ятеро людей, ще 13 постраждали. У Фастівському районі внаслідок удару по логістичному центру загинула одна людина, ще троє дістали поранення.

Отже, значна частина жертв — це цивільні працівники та люди, які перебували на об'єктах економічної і транспортної інфраструктури. Їхня загибель доводить, що питання охорони праці під час війни, забезпечення доступу до укриттів та обов'язкового припинення небезпечних виробничих процесів не може залишатися на розсуд окремого роботодавця.

Аміачний витік у Києві

У Голосіївському районі Києва внаслідок ураження складського об'єкта було пошкоджено систему, яка містила близько 300 літрів аміаку. Рятувальники локалізували витік, після чого офіційно повідомили про відсутність загрози для населення. Водночас сам факт пошкодження об'єкта з небезпечною речовиною засвідчив, що ракетні удари по промислових і логістичних зонах можуть спричиняти не лише пожежі та руйнування, а й вторинні хімічні, екологічні та техногенні наслідки.

Політико-правова та міжнародно-правова оцінка

Московсько-російська держава-агресор несе повну міжнародно-правову та кримінальну відповідальність за загибель цивільних людей і знищення цивільних об'єктів.

Стаття 51 Додаткового протоколу I до Женевських конвенцій забороняє напади на цивільне населення та невибіркові атаки. Стаття 52 встановлює загальний захист цивільних об'єктів і дозволяє спрямовувати удари виключно проти військових цілей. За наявними обставинами атака 5 серпня має очевидні ознаки порушення принципів розрізнення, пропорційності та обов'язку вживати всіх можливих запобіжних заходів для захисту цивільного населення.

Однак міжнародно-правова відповідальність агресора не усуває конституційної, політичної та управлінської відповідальності Української держави та її політичної влади за організацію захисту своїх громадян.

Чинне законодавство вже забороняє роботодавцеві вимагати від працівника виконання роботи, яка створює очевидну небезпеку для життя чи здоров'я. Суб'єкти господарювання також мають обов'язки у сфері цивільного захисту. Проблема полягає не в цілковитій відсутності правових норм, а в їхній фрагментарності, недостатній конкретизації для умов балістичної загрози, слабкому контролю та фактичній необов'язковості виконання на багатьох підприємствах.

На тринадцятому році російсько-української війни держава так і не запровадила єдиного, обов'язкового для всіх і належно контрольованого протоколу дій, який передбачав би:

- автоматичне припинення посадки та висадки людей на відкритих залізничних платформах під час балістичної загрози;
- негайне переведення робітничих змін до захисних споруд;
- заборону продовження робіт просто неба та в незахищених складських приміщеннях;
- персональну відповідальність керівників за невиконання встановленого алгоритму;
- обов'язкову наявність доступного укриття в межах нормативного часу евакуації.

Інституційна бездіяльність, неналежний державний контроль і відсутність уніфікованих протоколів не були причиною російського удару, однак могли істотно збільшити його людську ціну.

ЕКОНОМІЧНИЙ ТА ІНФРАСТРУКТУРНИЙ АНАЛІЗ: УДАР ПО ЛОГІСТИЧНІЙ ЕКОСИСТЕМІ УКРАЇНИ

Атака 5 серпня була спрямована не проти одного окремого складу. Вона стала масштабним ударом по всій системі розподілу товарів, електронної комерції, промислового виробництва, імпорту, поштової логістики та забезпечення внутрішнього ринку.

Удар по логістичній інфраструктурі та корпоративному сектору

У селі Чайки повністю знищено автоматизований комплекс DENKA LOGISTICS — ключовий логістичний вузол MTI Group. Водночас відкриті дані не підтверджують знищення всього міжнародного логістичного парку «МЛП-ЧАЙКА» загальною площею 114 тис. м². Остаточний розмір збитків може бути встановлений лише після інвентаризації знищених будівель, обладнання, інформаційних систем і товарних запасів.

Значних втрат зазнали й інші підприємства. PUMA Ukraine втратила логістичний комплекс із товарними запасами; LIQUI MOLY Ukraine — центральний склад мастильних матеріалів та автохімії; у Броварах знищено найбільший розподільчий комплекс ROZETKA, який обробляв понад 100 тис. замовлень на добу. Російські удари також уразили логістичні й виробничі об'єкти «Епіцентру», де загинув працівник і троє були поранені, та сортувальний центр «Нової пошти», де загинули троє людей, ще восьмеро дістали поранення.

Отже, атака мала не локальний, а системний характер і була спрямована на руйнування ключових ланок української торгівлі, виробництва, електронної комерції, доставки та імпоротної логістики.

Макроекономічний каскадний ефект

1. Загострення дефіциту сучасних складських площ

За підсумками 2025 року вакантність якісних складських приміщень у Київському регіоні становила близько 3,5%, а доступність великих сучасних складських блоків залишалася обмеженою. Масове вибуття логістичних площ неминуче посилить конкуренцію за наявні об'єкти, створить тиск на орендні ставки та ускладнить швидке переміщення великих товарних запасів.

Точний відсоток подорожчання оренди можна буде визначити лише після інвентаризації знищених площ та аналізу нових угод. Проте базовий прогноз очевидний: великі склади класів «А» і «В+» подорожчають, а підприємства будуть змушені дробити запаси між кількома менш придатними об'єктами.

2. Удар по оборотному капіталу

Знищений товар — це не лише його закупівельна ціна. Це також уже оплачені міжнародна доставка, митне оформлення, податки, складські операції, маркування, страхування та банківське фінансування.

Підприємство може залишитися без товару, але з непогашеними кредитами, зобов'язаннями перед постачальниками, заробітною платою та необхідністю повертати кошти клієнтам. Саме цей ефект створює найбільшу загрозу банкрутств і скорочення робочих місць.

3. Ризик перебоїв у постачанні

Найімовірнішими короткостроковими наслідками стануть:

- затримки виконання інтернет-замовлень;
- дефіцит окремих категорій імпортованих товарів;
- подорожчання внутрішньої доставки;
- перенесення частини операцій за кордон;
- зменшення податкових надходжень;
- скорочення зайнятості у сфері логістики, торгівлі та обслуговування.

4. Недостатність страхового захисту

В Україні вже діє державний механізм страхування воєнних ризиків. Крім того, за участю міжнародних партнерів і приватного ринку сформовано перестраховальну місткість обсягом понад один мільярд доларів.

Однак державна компенсація за пошкоджене або знищене майно обмежується сумою до 30 млн грн, а компенсація страхової премії — до 3 млн грн. Для великих логістичних, торговельних і промислових комплексів такі ліміти не відповідають реальному масштабу ризику. Механізм існує, але ще не став універсальною й достатньою системою захисту великого бізнесу.

5. Відсутність консолідованої оцінки збитків

Станом на 6 серпня 2026 року публічно підтвердженої єдиної суми втрат усіх уражених підприємств немає. Тому будь-які сотні мільйонів доларів можуть подаватися лише як попередня сценарна оцінка, а не як установлений факт.

ВІЙСЬКОВО-СТРАТЕГІЧНИЙ ТА ОБОРОННИЙ АНАЛІЗ

Перехід ворога до стратегії економічного виснаження

У ніч на 5 серпня Російська Федерація застосувала проти України 24 балістичні ракети типу «Іскандер-М»/С-400, чотири ракети «Циркон»/«Онікс» та 115 безпілотників

різних типів. Було знешкоджено 98 дронів, однак Повітряні сили не перехопили та не знищили жодної з 28 балістичних ракет.

Склад засобів нападу та характер обраних цілей дають підстави зробити висновок про новий рівень російської стратегії: ворог прагне не лише завдавати фізичних руйнувань, а й методично послаблювати економічну спроможність України продовжувати оборону.

Знищення складських запасів і розподільчих центрів має для агресора одразу кілька цілей:

- порушити постачання товарів цивільному населенню;
- спричинити дефіцит і зростання цін;
- зруйнувати оборотний капітал підприємств;
- скоротити податкові надходження;
- посилити суспільну тривогу та відчуття незахищеності;
- стимулювати перенесення бізнесу і робочих місць за межі України;
- примусити державу витратити дефіцитні ресурси на відновлення замість оборонного розвитку.

Комбінація великої кількості безпілотників із балістичними та високошвидкісними ракетами також створює надзвичайне навантаження на систему протиповітряної і протиракетної оборони. Це дозволяє припустити, що одним із задумів ворога було перевантаження української системи реагування та використання критичного дефіциту протиракетних перехоплювачів.

Системні провали в організації оборони тилу

1. Небезпечна концентрація товарних запасів

Зберігання великих обсягів товарів, обладнання та інформаційних систем в одному комплексі є економічно вигідним у мирний час, але в умовах балістичної війни перетворюється на стратегічну вразливість.

Держава не повинна перекладати всю відповідальність на приватний бізнес. Саме державна політика мала завчасно створити нормативні вимоги, податкові стимули, кредитні гарантії та страхові механізми для розосередження запасів.

2. Відсутність обов'язкових планів безперервності діяльності

Кожне велике підприємство, яке забезпечує продовольство, ліки, паливо, засоби зв'язку, транспорт, електронну комерцію чи інші критичні потреби, повинно мати:

- резервні склади в іншому регіоні;
- дубльовані інформаційні системи;
- альтернативні маршрути постачання;
- запасне енергоживлення;
- угоди з резервними логістичними операторами;
- план відновлення операцій протягом визначеного строку.

Такі плани не можуть залишатися добровільною корпоративною практикою. Для критично важливих операторів вони мають стати обов'язковою умовою діяльності.

3. Недостатнє протиракетне прикриття

Дефіцит засобів перехоплення балістичних ракет є об'єктивною проблемою, яка значною мірою залежить від міжнародних партнерів.

Проте зовнішня недостатність постачань не може виправдовувати внутрішню безсистемність. За умов обмежених ресурсів держава зобов'язана мати засекречену, професійно визначену черговість прикриття не лише військових та енергетичних об'єктів, а й ключових цивільних логістичних вузлів, від яких залежить життєздатність країни.

4. Відсутність фортифікаційних стандартів для логістики

Не кожен склад можна або потрібно повністю переносити під землю. Однак держава могла і повинна була запровадити нові будівельні норми, які передбачали б:

- поділ великих складських приміщень на автономні протипожежні та протиосколкові секції;
- захищені приміщення для критичних товарних запасів;
- окреме розміщення енергетичного, серверного й насосного обладнання;
- дублювання систем зв'язку та управління;
- заглиблені або укріплені укриття для працівників;
- достатню відстань між основними корпусами;
- резервні під'їзні шляхи;
- автономні системи пожежогасіння і водопостачання.

ПОЛІТИКО-УПРАВЛІНСЬКИЙ І ПОЛІТИКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ: КРИЗА ДЕРЖАВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Головна внутрішня причина критичної вразливості України полягає не в цілковитій відсутності рішень, а в їхній запізнілості, фрагментарності, декларативності та невідповідності реальному масштабу загроз.

Кадрова безсистемність і розмивання відповідальності

В умовах війни державне управління не може будуватися на нескінченних кадрових перестановках, кулуарних рішеннях і перевазі особистої лояльності над професійною компетентністю.

Постійна зміна керівників і команд руйнує інституційну пам'ять, перериває виконання довгострокових програм та дозволяє кожному наступному посадовцеві перекладати відповідальність на попередника.

У результаті суспільство не отримує відповіді:

- хто персонально відповідав за захист логістичної інфраструктури;
- хто мав розробити нові будівельні стандарти;
- хто контролював забезпечення укриттями;
- хто відповідав за масштабування страхування воєнних ризиків;

- хто мав організувати розосередження критичних запасів;
- які строки були встановлені та чому їх не дотримано.

Без персоніфікованої відповідальності державне управління перетворюється на систему колективної безвідповідальності.

Відсутність цілісної стратегії завершення війни

Військово-політичне керівництво держави не представило українському суспільству цілісної, ресурсно обґрунтованої стратегії, яка поєднувала б:

- оборону фронту;
- захист тилу;
- мобілізаційні можливості;
- стан демографії;
- економічну спроможність;
- зовнішню підтримку;
- дипломатичні механізми;
- критерії безпечного завершення війни;
- післявоєнне відновлення.

Публічна риторика не може замінити стратегічного документа. Гасла, не підкріплені людськими, фінансовими, військовими та дипломатичними ресурсами, лише поглиблюють розрив між офіційною картиною та реальним станом держави.

Україні потрібна державна стратегія припинення російсько-української війни та досягнення справедливого й безпечного миру, головним завданням якої мають бути збереження незалежної і суверенної держави Україна на підконтрольній території, захист Українського народу, недопущення демографічного виснаження та забезпечення довгострокової безпеки.

Така стратегія не повинна означати юридичної відмови від тимчасово окупованих територій. Вона повинна означати відповідальне визначення реальних державних пріоритетів у наявних умовах.

Запізніла реакція на потреби приватного сектору

Увечері 5 серпня 2026 року Прем'єр-міністр України Сергій Корецький провів термінову нараду з представниками бізнесу, ритейлу та логістичних компаній. Було оголошено про підготовку кредитної підтримки, децентралізацію міжнародної логістики, розширення митного коридору, вдосконалення страхування воєнних ризиків і надання бізнесу доступу до вільних державних приміщень. Міністерству економіки, АРМА та Фонду державного майна доручено підготувати перелік таких об'єктів.

Ці кроки потрібні. Але вони мають ознаки реакції вже після катастрофи.

Децентралізацію логістики, резервування складських площ, механізми страхування і кредитні гарантії необхідно було запроваджувати не після знищення ключових об'єктів, а системно — від початку повномасштабної війни.

Тепер кожна урядова обіцянка повинна отримати:

- конкретний нормативно-правовий акт;
- відповідального виконавця;
- джерело фінансування;
- чіткий строк;
- відкритий звіт про виконання.

Без цього термінові наради залишатимуться лише інформаційною реакцією на суспільне обурення.

Незавершеність міжнародного компенсаційного механізму

Не відповідає дійсності твердження про повну відсутність міжнародних механізмів відшкодування.

З 29 квітня 2026 року юридичні особи отримали можливість подавати до Реєстру збитків, завданих агресією Російської Федерації проти України, заяви щодо пошкодження або знищення інфраструктури, майна та інших активів. Також створюється Міжнародна компенсаційна комісія, яка має розглядати й оцінювати такі вимоги.

Однак третій, вирішальний елемент системи — компенсаційний фонд із реальним фінансовим наповненням — іще не запрацював.

Отже, проблема полягає не у правовому вакуумі, а в незавершеності міжнародної архітектури стягнення збитків. Українська держава повинна:

- забезпечити масове й професійне документування втрат бізнесу;
- надати підприємствам державну правову та експертну підтримку;
- сформувати єдину доказову базу;
- домагатися створення компенсаційного фонду;
- наполягати на його наповненні коштами з російських суверенних активів та доходів від них;
- забезпечити пріоритетне задоволення вимог потерпілих громадян, громад і підприємств України.

ПРОГНОСТИЧНИЙ АНАЛІЗ

Якщо системних рішень не буде ухвалено негайно, атака 5 серпня стане не одиначною трагедією, а початком нового етапу економічного виснаження українського тилу.

Песимістичний сценарій

Логістичне подорожчання. Дефіцит якісних складських площ спричинить зростання вартості оренди, перевезень, зберігання та страхування.

Товарні перебої. Окремі категорії імпортованих товарів можуть тимчасово зникати з продажу або суттєво дорожчати.

Фінансова криза підприємств. Бізнес, який втратив товарні запаси, але зберіг кредитні, податкові та договірні зобов'язання, може опинитися на межі неплатоспроможності.

Перенесення операцій за кордон. Частина компаній може перемістити склади, інформаційні системи, виробництво та персонал до Польщі, Румунії, Словаччини чи Угорщини.

Скорочення податкової бази. Релокація підприємств означатиме втрату робочих місць, податків і валютних надходжень.

Посилення еміграції. Втрата роботи та відчуття незахищеності тилу підштовхуватимуть нові групи громадян до виїзду з України.

Повторення атак. Побачивши значний економічний ефект, ворог намагатиметься повторювати удари по інших логістичних, виробничих і транспортних вузлах.

СТРАТЕГІЧНИЙ ПЛАН ДІЙ

1. Невідкладні заходи — протягом 72 годин

- Створити єдиний міжвідомчий штаб відновлення логістики за участю Уряду, органів оборони, митниці, регіональної влади, банківського сектору та представників потерпілих підприємств.
- Провести консолідовану інвентаризацію людських, матеріальних, товарних і виробничих втрат.
- Забезпечити фіксацію доказів для кримінальних проваджень, Реєстру збитків та майбутніх міжнародних компенсаційних вимог.
- негайно надати потерпілим компаніям доступ до придатних державних, комунальних і переданих в управління АРМА приміщень.
- Відкрити екстрені кредитні лінії під державні гарантії для відновлення товарних запасів і виплати заробітної плати.
- Провести перевірку укриттів та алгоритмів дій працівників на всіх великих логістичних, транспортних і виробничих об'єктах.

2. Законодавчі та управлінські рішення — протягом 30 днів

- Затвердити єдиний обов'язковий протокол дій підприємств і транспортних операторів під час балістичної та ракетної загрози.
- Передбачити адміністративну, дисциплінарну, а в разі настання тяжких наслідків — кримінальну відповідальність посадових осіб за невиконання протоколу.
- Включити ключові цивільні логістичні й транспортні вузли до засекреченої системи пріоритетів протиповітряного і протиракетного прикриття.
- Зобов'язати операторів критичної логістики мати плани безперервності діяльності, резервні склади та дубльовані системи управління.
- Розширити чинний механізм страхування воєнних ризиків, істотно збільшивши ліміти та запровадивши державне співстрахування великих об'єктів.
- Забезпечити автоматичне надання потерпілим підприємствам попередньої компенсаційної виплати після належної фіксації факту руйнування.
- Організувати державну допомогу всім потерпілим компаніям у поданні заяв до міжнародного Реєстру збитків.

3. Структурні заходи — протягом 6–12 місяців

- Сформувати розосереджену загальнонаціональну мережу логістичних хабів у центральних і західних регіонах України.
- Запровадити нові державні будівельні норми для складських та розподільчих комплексів воєнного часу.
- Надати податкові пільги, пільгові кредити й державні гарантії підприємствам, які розосереджують запаси та вкладають кошти у фортифікаційний захист.
- Створити державний резерв критично необхідних товарів, розподілений між кількома захищеними локаціями.
- Забезпечити дублювання ключових митних, поштових і транспортних маршрутів.
- Продовжити нарощування протиракетної спроможності України через міжнародне партнерство, спільне виробництво та розвиток національного оборонно-промислового комплексу.

Політико-управлінські рішення

Сформувати Уряд національної єдності та відповідальності. Припинити кулуарні кадрові перестановки й залучити до державного управління професійних військових, правознавців, економістів, інженерів, фахівців із цивільного захисту та кризового управління.

Запровадити персональну відповідальність. Кожна програма захисту критичної інфраструктури повинна мати конкретного керівника, бюджет, строк виконання і вимірюваний результат.

Прийняти Національну стратегію стійкості. Вона має об'єднати військову оборону, цивільний захист, економіку, демографію, енергетику, транспорт, логістику, дипломатію та післявоєнне відновлення.

Сформулювати реалістичну стратегію завершення війни. Її головною метою повинні бути збереження держави Україна, її незалежності, суверенітету та життєздатності на підконтрольній території, захист Українського народу і створення довгострокової системи безпеки.

ПІДСУМОК

Трагедія 5 серпня 2026 року — це не лише черговий запис у кривавому літописі московсько-російської агресії. Це жорстоке попередження про те, що тил України дедалі більше перетворюється на окремий театр війни.

Сімнадцять утрачених людських життів, десятки поранених, знищені логістичні, торговельні та виробничі об'єкти, втрачені товарні запаси й порушені ланцюги постачання — це насамперед наслідок злочинних дій держави-агресора.

Російська Федерація є безпосереднім винуватцем убивств і руйнувань.

Однак ця беззаперечна істина не звільняє українську владу від політичної, конституційної, управлінської, а за наявності передбачених законом підстав — і юридичної відповідальності за неналежну підготовку тилу, недостатність цивільного

захисту, запізніле розосередження стратегічної інфраструктури та слабкість механізмів економічної стійкості.

Не влада України запустила російські ракети. Але саме українська влада зобов'язана була зробити все можливе, щоб зменшити кількість жертв і масштаб руйнувань.

Критика влади під час війни, якщо вона ґрунтується на фактах і спрямована на посилення держави, є не підривом оборони, а формою державницької відповідальності. Натомість замовчування провалів, прикрашання дійсності та підміна стратегії гаслами ведуть державу до повторення трагедій.

Час дилетантизму, політичних декорацій, кадрових експериментів і колективної безвідповідальності вичерпано.

Україні потрібна твереза, правова, високопрофесійна та безкомпромісна державна політика, здатна захистити життя кожного громадянина, зберегти державу Україна, її незалежність і суверенітет на підконтрольній території, зупинити виснаження національного потенціалу та забезпечити майбутнє Української нації.

ДЖЕРЕЛЬНА БАЗА: Матеріал підготовлено на основі узагальненого аналізу офіційних повідомлень Президента України, Офісу Генерального прокурора, Повітряних сил Збройних сил України, Державної служби України з надзвичайних ситуацій, Київської міської та Київської обласної військових адміністрацій, Кабінету Міністрів України, Міністерства економіки України, публічних повідомлень потерпілих підприємств і операторів ринку, аналітичних матеріалів щодо складської нерухомості, норм Конституції України, законодавства у сфері цивільного захисту, міжнародного гуманітарного права та матеріалів міжнародного Реєстру збитків, завданих агресією Російської Федерації проти України. Дані наведено станом на 6 серпня 2026 року. Остаточний розмір матеріальних та економічних збитків має бути встановлений за результатами офіційної інвентаризації, технічної експертизи та незалежної оцінки.
